

7. Dr Pridi Banomyong (1900-1983)

Dr Pridi Banomyong or known under his official title, granted by the King, as “Luang Pradist Manudharm” was the architect of the Revolution of 1932 and the 7th Prime Minister of Thailand. He was the one who formed the group of intellectuals that staged Thailand’s first modern coup in 1932, creating a constitutional monarchy in the Thai kingdom without bloodshed.

Today Dr Pridi is known among the Thais as “the late revolutionary statesman”, “The Father of Thai Democracy”, and “a three-time Prime Minister”. In May 2000, his name has been included in UNESCO’s list of anniversaries of the Great Personalities and Historic Events for the year 2000.

Dr Pridi Banomyong was born on 11 May 1900 in Ayutthaya Province. He was the eldest son of a farming family. His father was Siang and his mother was Lukchan. He went to a regular Thai school and finally studied law at the Law School which was under the supervision of the Ministry of Justice. After his graduation with the degree of Barrister-at-Law, he practised law and finally entered the Ministry of Interior as a junior official in the Department of Penitentiaries. In 1920 he won a government scholarship given by the Ministry of Justice to further his studies in France, where he received the degree of Doctor of Law and a high degree in Economics. Pridi was the first Thai to earn this appellation. In November 1928, a year after returning to Thailand, Pridi married Miss Phoosuk Na Pombejra. They had six children.

At the time of his studies abroad, Pridi was very popular among Thai students who studied in France and other European countries. In February 1926, Pridi and six other Thai students and civil servants held a historic meeting in France. The group then elected Pridi as the temporary leader of the revolutionary group which later adopted the name of “The People’s Party” and staged the coup of 1932 that changed the system of rule.

Between 1933 and 1947 Pridi held many major political positions; namely, Minister of Interior, Minister of Foreign Affairs, Minister of Finance, Regent of the King and the Prime Minister for three consecutive times. King Prajadhipok (Rama VII) officially appointed him “Senior Statesman” for life.

Among his notable accomplishments are:

1. the drafting of the nation’s first economic plan,
2. the founding of the University of Moral and Political Science (Thammasat University),
3. the 1933 Municipality Act which allowed the people to elect their own local governments,
4. the revocation of unequal treaties that Thailand had been forced to sign with foreign powers,
5. the reformation of the unfair tax system,
6. the compilation of the country’s first revenue code, and
7. the founding of what ultimately became the Bank of Thailand.

During the Second World War and during the administration of the Pibulsongkram government, once the Japanese had invaded and briefly occupied Thailand, even as Regent, Pridi clandestinely led the Free Thai Movement to resist such action. In recognition of the brave cooperation and assistance rendered by this movement, the US government subsequently recognised Thailand as an independent country.

Pridi’s political involvement took a heavy toll on his life and family, and as a result of the unveiling his economic plan, he was branded as anti-monarchist and a communist. He then left for France at the government’s request, but came back the next year to face an inquiry into his alleged communism. He was cleared of the charge and, shortly after, as the new Interior Minister, he introduced a law banning communism in the country.

Then followed his permanent exile as a result of the tragic death of King Ananda Mahidol. On the night of 8 November 1947, a group of military leaders and civilians staged a coup and forced Pridi to flee to Singapore. Later, on 26 February 1949 his supporters staged a counter-coup which ended in failure, as a result he was banished from Thailand and never returned alive.

Between 1949 and 1970, Pridi resided in China. He then lived an ordinary life joined by his wife and daughters in suburban of Paris. There he died peacefully on 2 May 1983 of heart failure. Nearly 40 years of his political exile, his ashes returned home 3 years after his death on May 7, 1986.

7. ดร. ปรีดี พนมยงค์ (2443-2526)

ดร. ปรีดี พนมยงค์ หรือเป็นที่รู้จักในนามบรรดาศักดิ์ของท่านว่า “หลวงประดิษฐมนูธรรม” จัดว่าเป็นมันสมองของคณะผู้ก่อการปฏิวัติ 2475 และท่านเป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 7 ของประเทศไทยอีกด้วย ท่านเป็นผู้ร่วมก่อตั้งกลุ่มนักศึกษาผู้ซึ่งก่อการปฏิวัติสมัยใหม่ในปี พ.ศ. 2475 และเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขโดยไม่เสียเลือดเนื้อ

ทุกวันนี้ ดร. ปรีดีเป็นที่รู้จักกันในหมู่คนไทยว่าเป็น “อดีตรัฐบุรุษผู้ก่อการกบฏ (ปฏิวัติ)” “บิดาแห่งประชาธิปไตยของไทย” และ “อดีตนายกรัฐมนตรี 3 สมัย” ในเดือนพฤษภาคม ปี พ.ศ. 2543 ชื่อของท่านได้รับการบรรจุไว้ในปฏิทินการเฉลิมฉลองบุคคลสำคัญและเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ขององค์การยูเนสโก

ดร.ปรีดี พนมยงค์ เกิดเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2443 ที่จังหวัดพระนครหรืออยุธยา ท่านเป็นบุตรชายคนโตของครอบครัวชาวนา บิดาของท่านคือ นายเสียง และมารดาของท่านคือ นางลูกจันทร์ ในเยาว์วัยท่านได้เข้าเรียนในโรงเรียนไทยเหมือนอย่างเด็กอื่นๆทั่วไป และต่อมาได้เข้ามาศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่โรงเรียนกฎหมายกระทรวงยุติธรรม จนสอบไล่ได้เป็นเนติบัณฑิตสยาม ท่านรับว่าความและหลังจากนั้น ก็เข้าทำงานในกระทรวงมหาดไทย ในตำแหน่งเสมียนสังกัดกรมราชทัณฑ์ ในปีพ.ศ. 2463 ท่านได้รับการคัดเลือกจากกระทรวงยุติธรรมให้ทุนไปศึกษาวิชากฎหมาย ณ ประเทศฝรั่งเศส จนได้รับปริญญาเอกทางกฎหมายและประกาศนียบัตรชั้นสูงทางเศรษฐศาสตร์และท่านก็เป็นคนไทยคนแรกที่ได้รับปริญญานี้ ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2471 ท่านได้สมรสกับนางสาวพูนศุข ณ ป้อมเพชร์ ท่านมีบุตรและธิดารวม 6 คน

ในช่วงที่ท่านศึกษาอยู่ในต่างประเทศ ท่านปรีดีเป็นที่โดดเด่นในหมู่นักเรียนไทย ซึ่งศึกษาอยู่ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศยุโรป อื่นๆ และในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2469 (1926) ท่านปรีดีและนักเรียนไทยคนอื่นๆ อีก 6 คน พร้อมทั้งข้าราชการไทยก็ได้จัดให้มีการประชุมประวัติศาสตร์ขึ้นที่ประเทศฝรั่งเศส และที่ประชุมก็ได้มติเลือกท่านปรีดีเป็นผู้นำชั่วคราวของกลุ่มคณะปฏิวัติขึ้น ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “คณะราษฎร” และทำการปฏิวัติ 2475 เพื่อเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองใหม่

ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2476 และ พ.ศ. 2490 ท่านได้เข้าดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญๆ หลายตำแหน่ง กล่าวคือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์แต่ผู้เดียว และนายกรัฐมนตรี 3 สมัยติดต่อกัน พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ยกย่องไว้ในฐานะ “รัฐบุรุษอาวุโส” ตลอดชีพ

ผลงานที่สำคัญๆ ของท่านก็คือ

1. ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรกของประเทศ
2. ก่อตั้งมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง(มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
3. ออกพระราชบัญญัติปกครองตนเอง 2476 ซึ่งอนุญาตให้ประชาชนเลือกคณะผู้บริหารประจำท้องถิ่นของตนเอง
4. ยกเลิกสนธิสัญญาที่ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งประเทศไทยถูกบังคับให้เซ็นกับประเทศมหาอำนาจ
5. ปฏิรูประบบภาษีที่ไม่เป็นธรรม
6. รวบรวมบทบัญญัติเกี่ยวกับภาษีอากรและ
7. ก่อตั้งธนาคารชาติ

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 และเป็นช่วงการปกครองของรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ครั้งหนึ่ง ญี่ปุ่นได้บุกยึดครองประเทศไทยในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ดร.ปรีดี ถึงแม้ว่าจะยังดำรงตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์อยู่ก็เป็นผู้นำขบวนการเสรีไทย ต่อต้านการกระทำของญี่ปุ่นอย่างลับๆ เพื่อเป็นการตอบแทนความร่วมมืออย่างกล้าหาญ และความช่วยเหลือของขบวนการนี้ ทางรัฐบาลสหรัฐจึงให้การยอมรับประเทศไทยว่าเป็นประเทศอิสระ

การเข้าไปเกี่ยวข้องกับทางการเมืองของ ดร.ปรีดี นำความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงมายังตัวท่านเองและครอบครัว เพราะจากผลของการเสนอแผนพัฒนาเศรษฐกิจของท่าน ก็ถูกใส่ร้ายว่าต่อต้านพระมหากษัตริย์และเป็นคอมมิวนิสต์ และแล้วท่านก็จำเป็นต้องเดินทางไปประเทศฝรั่งเศสตามคำขอของทางรัฐบาล แต่ก็เดินทางกลับในปีต่อมาเพื่อต่อสู้ข้อกล่าวหาว่าท่านเป็นคอมมิวนิสต์ และท่านก็ได้รับคำตัดสินให้พ้นมลทิน และไม่นานจากนั้นในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยท่านก็ออกกฎหมายห้ามการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ในประเทศ

และแล้วก็มาถึงการลี้ภัยอย่างถาวรของท่าน อันเนื่องมาจากผลของการเสด็จสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล คินวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2490 คณะผู้นำทางทหารและประชาชนทำการรัฐประหารยึดอำนาจการปกครองและบังคับให้ท่านต้องลี้ภัยการเมืองไปยังสิงคโปร์ ต่อมาวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2492 คณะผู้สนับสนุนท่านกระทำการปฏิวัติซ้อนขึ้น แต่ก็ล้มเหลว ด้วยเหตุนี้ท่านจึงถูกเนรเทศออกจากประเทศไทย และก็ไม่เคยได้เดินทางกลับว่ามีในขณะยังมีชีวิตอยู่อีกเลย

ระหว่างปี พ.ศ. 2492-2513 ท่านลี้ภัยการเมืองอยู่ที่ประเทศจีน และแล้วท่านก็ใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาและบุตรสาว ณ. ซานกรุงปารีส และ ณ. ที่นั่นเองท่านก็ถึงแก่อสัญกรรม พฤษภาคม พ.ศ. 2526 ด้วยโรคหัวใจวาย เกือบ 40 ปี ที่ท่านลี้ภัยทางการเมือง การเดินทางกลับประเทศ 3 ปี หลังจากที่ท่านถึงแก่อสัญกรรมไปแล้ว คือเมื่อ

ศ
สมัย
รัฐบาล

8. Rear Admiral Thawal Thamrongnawasawat (1901-1988)

Thawal Thamrongnawasawat, the 8th Prime Minister of Thailand, was born on 21 November 1901 in Ayutthaya Province. He began his early education at Thepsirin School and then joined the naval cadets. He also continued his studies of law and as a result of his success in the Thai Bar Final Examination, he became a barrister-at-law before the Revolution of 1932.

He was a junior member of the navy faction which played a part in the Revolution of 1932 and thus won quick promotion. During 1936-1938, he was appointed as Minister of Interior and Minister of Justice in the Pibulsongkram government. He was well-known as brilliant speaker, as evidenced by his being given the nickname "Golden Tongue".

On 11 June 1946, he was again appointed as Justice Minister in the Pridi government, and after the resignation of Prime Minister Pridi who was strongly attacked as concealing the truth about the mysterious death of King Ananda Mahidol, Rear Admiral Thawal was appointed the 8th Prime Minister of Thailand on 23 August 1946.

After taking up the post, he faced various challenges as the mystery surrounding the death of the King remained unresolved in spite of the fact that the result of a public investigation had been published. The economic condition deteriorated and this forced the cost of living to rise and the people suffered. The scarcity of rice arose as a result of excessive smuggling of this product for export. Although he tried by every possible means to solve the problem, the situation never seemed to improve. The opposition thus launched a fierce attack on his government especially the corruption charge among his Cabinet members. Prime Minister Thawal thus tendered his resignation on 28 May 1947. But he was again appointed as Prime Minister on 30 May 1947.